

Litteratur, kreativitet, selvberoenhed og kontakt mellem mennesker.

Otte-ugers forløbet på Nørre Snede skole, ved Peter Høeg.

Fjerde nyhedsbrev
Uge 13

Kære alle

Nu arbejder vi med den første hele bog, *Ellens ark*, en lavmælt og dybt bevægende lille roman om en pige der har mistet sin lillebror.

Vi arbejder i små grupper efter en idé af vores forsker Mette Steenberg. Vi deler os op så en voksen er sammen med en tre-fire af jer unge, den voksne læser nogle sider, standser op, og vi taler om hvilke impulser læsningen sætter i gang.

Det handler ikke så meget om at tolke, vi prøver alle at fastholde respekten for hinandens forståelse, på en måde findes der ingen bøger, der findes kun læsninger, hvert menneske forstår en litterær tekst på sin måde.

Vi prøver at bruge denne bog som en slags dirk eller nøgle ind til os selv, det drejer sig om at lade bogen så at sige trænge ind i kroppen og hjertet og virke dér, i stedet for at gøre læsningen til et kun intellektuelt eller mentalt ærinde.

Det er min oplevelse at det går mere end godt. Det er som vi nu alle har en dybere tillid til hinanden, vi voksne og jer unge. Vi begynder for alvor at kunne mærke at vi vil hinanden det godt.

Det betyder ikke at tonen ikke også kan være rå (men altid hjertelig), vi arbejder med hele værktøjskassens indhold, også med grovfilen. Sidste gang vi mødtes udførte vi sammen en slags meditation, det vil sige at vi i fællesskab mærkede indad, mod bevidstheden, kroppen og hjertet. Hvorefter der kom en slags undren til stede i rummet, I unge havde ligesom et spørgsmålstejn, en slags 'hvad skal vi med det her, hvorfor skulle det være så nødvendigt at kunne mærke sin krop og sit hjerte, og hvorfor er det nødvendigt at være til stede og nærværende?'

Så måtte jeg tage bladet lidt fra munden og sige, at nu er I 13 eller 14. Men om lidt er I 57 som jeg, og så er I 70 eller 80 og så skal I dø. Hvis nu man i den situation, på jeres dødsleje, tager jer i hånden og siger okay, nu er dit liv gået, og det gik uden at du havde ordentlig kontakt til kroppen, til glæden ved smag og berøring, glæden ved at bevæge sig, lykken ved at opleve fysisk gennemstrømning. Ville det være ok, det at have levet et kropsløst liv?

Dér kunne jeg mærke at jeg nåede jer, for alle sagde I nej, det ville være et spildt liv.

Og hjertet, sagde jeg, er det okay at nå til dødslejet uden at have elsket og at være blevet elsket, og I sagde alle nej, det ville være forfærdeligt, kærlighed er noget af det vigtigste.

Så bevidstheden da, sagde jeg, I har fra og med jeres fødsel fået billet til den store film som er jeres liv, widescreen 3D-livsfilmen, og nu er den slut om et øjeblik, og I var ikke nærværende, I sov under filmen, sov i distraktion eller misbrug eller bare i for mange års uopmærksomhed, ville det være i orden eller ville billetten være spildt uden mulighed for at få pengene tilbage? Og alle som én svarede I nej, vi vil opleve filmen.

Så vi fik kontakt dér, træning af hjerte og nærvær og kropsbevidsthed handler ikke om at lære et eller andet mystisk eller spiritistisk, det handler om at træne i at leve sit liv, at komme til stede i sin livsfilm.

Og dette at komme til stede sker ikke bare af sig selv, nærvær og kærlighed gør ikke bare som hår og negle. Men de kan fremelskes med træning.

Det er denne fremelskelse vi arbejder på i disse kostbare måneder.

Som nu er mere end halvt gået. Men vi har ikke spildt tiden, vi er kommet hinanden markant nærmere, der er nu så meget tillid at vi punktvis også kan tage det lidt grovere værktøj i brug.

Varme hilsner

Peter